

Hristos și Legea lui Moise

Textul de memorat: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.” (Ioan 5:46)

Mulți creștini au crescut cu ideea că Domnul Isus ar fi avut o atitudine negativă față de religia iudaică. Din nefericire, această idee nu a făcut decât să hrănească antisemitismul de-a lungul secolelor. Este adevărat că Isus a vorbit deschis împotriva abuzurilor religiei, însă El nu a vorbit împotriva religiei mozaice, deoarece, în definitiv, El însuși o adusesse la existență!

Relatările din Evangheliile despre viața și activitatea Sa arată că El era un evreu credincios, care a purtat toate semnele caracteristice culturii iudaice din momentul nașterii și până în ultima săptămână a vieții Sale în trup omenesc.

Ca orice evreu din primul secol, Domnul Isus era răspunzător în fața legii mozaice. Fiind crescut de părinți evrei credincioși, El a prețuit în întregime moștenirea Sa pământească, moștenire care își avea rădăcinile în providența divină. El a știut că Dumnezeu însuși îl inspirase pe Moise să scrie aceste legi cu scopul de a crea o societate care să reflecte voința Sa și care să fie un far călăuzitor pentru popoare. El a ascultat cu credință de litera legii. De la circumcizie la suirea la templu, la vârsta de doisprezece ani, de la participarea la sărbători la atitudinea față de taxe, Isus a rămas fidel unui sistem despre care știa că avea să-și găsească împlinirea în moartea Sa și în slujirea Sa în cer.

Săptămâna aceasta, vom studia legile pe care le-a respectat Domnul Isus în timpul vieții Sale pe pământ.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Părinți, fiți buni și blânzi cu copiii voștri, și ei vor învăța blândețea.” – Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 142

&

Circumcizia și consacrarea (Luca 2:21-24)

Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și i-a făgăduit că va fi tatăl multor neamuri (Geneza 17:4). Pe atunci, Avraam avea nouăzeci și nouă de ani, îl avea pe Ismael și încă nu i se născuse fiul promis, Isaac. Ca semn al legământului, Dumnezeu i-a poruncit ca el și toți bărbații din familia lui să fie tăiați împrejur și toți copiii de parte bărbătească ce aveau să se nască de atunci înainte în casa lui să fie tăiați împrejur în ziua a opta (Geneza 17:9-12). Circumcizia era atât de importantă, încât trebuia adusă la îndeplinire chiar dacă ziua a opta cădea într-o zi de Sabat (Leviticul 12:3; Ioan 7:22).

Adevărul acesta ne ajută să înțelegem mai bine primele zile din viața Domnului Isus. Evangheliile arată că Iosif și Maria au fost aleși ca părinți pământești ai Săi cel puțin pentru evlavia lor. Despre Iosif se spune că era „un om neprihănit” (Matei 1: 19) și despre Maria că a „căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu” (Luca 1:30). La opt zile de la nașterea Sa, părinții L-au dus pe Isus la templu pentru a-l pune un nume și a-l supune circumciziei, un ritual la care fuseseră supuși până atunci nenumărați copii evrei de sex masculin.

Astfel, Fiul fără pată al lui Dumnezeu, născut în trup omenesc, S-a supus ritualului pe care El însuși îl stabilise cu mai multe secole înainte.

1. Citește Luca 2:21-24 în lumina pasajelor din Exodul 13:2,12 și Leviticul 12:1-8. Ce aflăm despre Iosif și Maria? Ce putem învăța de la ei?

Biblia declară că Maria era fecioară atunci când a fost aleasă să fie mama lui Isus (Luca 1:27); prin urmare, Isus a fost primul ei copil. Potrivit cu Exodul 13, fiecare întâi-născut dintre israeliți (atât dintre oameni, cât și dintre animale) trebuia dedicat Domnului. De asemenea, legea stipula în Leviticul 12:2-5 că, după nașterea unui copil de sex masculin, femeia era necurată din punct de vedere ceremonial timp de patruzeci de zile.

La sfârșitul acestei perioade, trebuia să meargă la preot și să aducă o jertfă. Fiind evrei credincioși, Iosif și Maria și-au îndeplinit cu conștiințiozitate obligațiile față de Legea lui Moise și au avut grijă ca Fiul lui Dumnezeu să poarte semnele legământului.

Sărbătorile iudaice (Ioan 5:1)

2. Ce ni se spune despre atitudinea lui Isus față de sărbătorile iudaice? Ioan 5:1.

Prima perioadă majoră de sărbători din anul calendaristic iudaic este Sărbătoarea Azimelor, care ține șapte zile și începe cu Paștele. Ea comemorează eliberarea din robia egipteană, ocazie în care îngerul morții a trecut „peste” casele celor care au uns cu sânge ușorii ușii. Evangheliile consemnează trei ocazii în care Domnul Isus a sărbătorit Paștele (Luca 2:41-43; Ioan 2:13-23; Matei 26:17-20).

La cincizeci de zile după Paște, urma *Shavuot*, sau Cincizecimea, după numele din grecește. Deși Vechiul Testament nu arată cu claritate care era motivul acestei sărbători, rabinii credeau că ea comemora primirea Legii de către Moise. În Evanghelii nu se amintește că Isus ar fi sărbătorit Cincizecimea. Totuși, înainte de înălțare, le-a cerut ucenicilor să aștepte în Ierusalim botezul cu Duhul Sfânt (Faptele 1:4,5), eveniment care s-a petrecut la Cincizecime (Faptele 2:1-4).

Ultima perioadă de festivități din calendarul evreiesc era reprezentată de Sărbătoarea Corturilor și Ziua Ispășirii (*Yom Kippur*). Ziua Ispășirii era ziua în care păcatul era îndepărtat din tabără și în care poporul devenea din nou cu totul al lui Dumnezeu. Sărbătoarea Corturilor comemora perioada în care evreii au locuit în corturi în călătoriile lor prin deșert.

În afară de sărbătorile amintite în cărțile lui Moise, evreii mai aveau două sărbători importante pentru ei, ca popor: *Purim*, care marchează salvarea lor de la genocid prin intervenția Esterei la împăratul persan, și *Hanukah*, sau Înnoirea (Dedicarea) Templului (Ioan 10:22), care celebrează biruința macabeilor asupra grecilor în 164 î.Hr.

Sărbătorile din Vechiul Testament și-au găsit împlinirea în Hristos și nu mai este necesar să fie respectate astăzi. Totuși, dacă le vom studia și dacă vom încerca să înțelegem mesajele pe care ele le transmit, vom descoperi lucruri interesante, fiindcă toate ne învață despre harul mântuitor al lui Dumnezeu și despre puterea Sa eliberatoare.

Noi nu mai ținem aceste sărbători, dar ce putem face pentru a păstra vie înaintea ochilor noștri realitatea existenței lui Dumnezeu, a intervenției Sale în favoarea noastră și a așteptărilor pe care le are de la noi?

Isus în templu

Noul Testament nu ne dă prea multe amănunte despre copilăria Domnului Isus.

3. Ce aflăm din relatarea primei ocazii în care Isus a mers cu părinții Săi la Ierusalim de Paști, la doisprezece ani? Luca 2:41-52. Citește întregul pasaj și apoi răspunde la întrebările de mai jos:

- Ce ne spune această relatare despre caracterul vădit evreiesc al Evangheliilor și despre importanța religiei în toate activitățile?
- Ce semnificație are faptul că întâmplarea aceasta a avut loc în timpul Paștelui?
- Câte zile L-au căutat părinții pe Isus? La ce ne trimite cu gândul acest fapt?
- Cu toate că Isus a fost un copil ascultător, răspunsul pe care l-a dat părinților Săi sună aproape ca o mustrare. Ce idee importantă conține răspunsul Său? Ce ne spune aceasta despre lucrurile care ar trebui să fie prioritare în viața noastră?

4. Recitește Luca 2:51. Ce înseamnă faptul că „le era supus”?

Ce descoperim în acest verset despre condescendența uimitoare de care a dat dovadă Dumnezeu pentru a ne mântui? Dar despre importanța faptului de a ne supune la timpul și la locul potrivit?

Taxele (Matei 17:24-27)

Legea lui Moise era compusă din legi civile și legi ceremoniale. Legile ceremoniale arătau că templul se afla în centrul vieții religioase evreiești. De altfel, în secolul I, templul era singurul lucru care le menținea viu simțul identității naționale. În timpul Domnului Isus, la Templul din Ierusalim se făceau lucrări de restaurare, conform proiectului lui Irod cel Mare, proiect demarat în anul 20 î.Hr., care avea să se încheie abia în anul 66 d.Hr. Romanii au văzut cât de serioși erau evreii când era vorba de religia lor și le-au permis să strângă

taxele pentru acoperirea cheltuielilor cerute de întreținerea templului. Fiecare bărbat evreu cu vârsta de peste douăzeci de ani avea obligația de a plăti taxa de jumătate de șechel, indiferent de statutul lui economic (Exodul 30:13; 38:26).

5. Ce a vrut Isus să spună prin cuvintele: „Dar, ca să nu-i facem să păcătuiască...” (n.t. – în alte versiuni, „să se poticnească” „să nu-i ofensăm”)? Matei 17:24-27. Ce principiu de aici ar trebui să aplicăm în viața noastră?

Se pare că receptorii aveau grijă ca fiecare bărbat să își plătească darea pentru templu. Răspunsul lui Petru lasă de înțeles că Isus plătea această dare (Matei 17:24,25), însă Domnul afirmă că nu era potrivit ca El să dea bani pentru întreținerea casei Tatălui Său.

„Dacă ar fi plătit fără niciun protest, Isus ar fi recunoscut justețea acestei pretenții și, în felul acesta, ar fi tăgăduit divinitatea Sa. Dar, deși a socotit că e bine să împlinească cererea, a combătut pretenția pe care era întemeiată. Procurând mijloacele pentru a plăti taxa, El a dat dovadă de originea Sa divină. El S-a manifestat ca fiind una cu Dumnezeu, arătând astfel că nu avea aceleași obligații ca un supus oarecare al stăpânirii,” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 434

Domnul Isus a ales să se conformeze autorităților și i-a spus lui Petru că va găsi banul necesar pentru achitarea taxei în gura primului pește pe care îl va prinde cu undița. Banul acesta putea acoperi taxa pentru două persoane.

Isus a plătit taxa pentru templu, chiar dacă știa că mărețul edificiu urma să fie distrus în curând (Matei 24:1,2), Ce ne spune aceasta despre obligația de a ne aduce darurile și zecimile cu credincioșie, indiferent de problemele care credem că există?

Împlinirea Legii (Matei 5:17-20)

După cum am văzut, Domnul Isus era un bun cetățean evreu, care făcea ce era dator chiar și atunci când viața Sa era pusă în pericol (Ioan 7:1,25,26; 10:31). De altfel, El a declarat că scopul Său nu era să desființeze „Legea sau Prorocii” (Matei 5:17-20).

6. Cum putem să înțelegem Ioan 8:1-11 și Matei 19:1-9 în lumina pasajelor din Deuteronomul 22:23,24 și 24:1-4? Ce se întâmplă aici?

Unii farisei au încercat să-L învinuiască pe Isus pe orice cale (vezi Ioan 8:6) de încălcarea legii. Când au adus-o la El pe femeia prinsă în adulter, ei l-au spus: „Moise... ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu dar ce zici?” (Ioan 8:5). Mântuitorul le-a răspuns: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (vers. 7). Interesant este că El nu le răspunde direct la întrebare, mai mult, practic, El sprijină Legea lui Moise. El nu declară că femeia nu ar trebui ucisă cu pietre, ci îi constrânge pe acuzatorii ei să își vadă propriile călcări ale legii. Chiar și absolvirea de vină a femeii este în armonie cu Legea lui Moise, deoarece în jurul ei nu mai rămâne nimeni care să o acuze, iar pentru aplicarea pedepsei era nevoie de cel puțin doi martori (Deuteronomul 17:6).

În discuția cu privire la divorț și recăsătorire, Domnul Isus pare să contrazică Legea lui Moise, accentuând ideea că, la început, nu era acceptat niciun motiv de divorț (Matei 19:4-6). Însă, când fariseii fac referire la porunca lui Moise din Deuteronomul 24:1-4, El dă câteva explicații edificatoare: Moise *nu a impus* nicăieri ca divorțul să aibă loc în anumite circumstanțe, ci *a îngăduit* divorțul în acele circumstanțe din cauza încăpățănării poporului (Matei 19:8). Observăm, așadar, că Hristos nu desființează nicio prevedere a legii mozaice, nici chiar atunci când o critică. El era un evreu credincios din toate punctele de vedere, un evreu care respecta legile lui Moise.

Cum putem avea o atitudine echilibrată, de îmbinare a dreptății cu mila, față de cei care cad în păcat? Suntem oameni și suntem tentați să înclinăm balanța fie spre dreptate, fie spre milă. Spre care dintre acestea două este mai bine să o înclinăm? De ce?

Studiu suplimentar

Citește capitolele „La Sărbătoarea Corturilor”, p. 447-454, și „Printre curse”, p. 455-462, din *Hristos, Lumina lumii (Viața lui Iisus)* de Ellen G. White.

„De trei ori pe an, iudeii erau obligați să se adune la Ierusalim pentru scopuri religioase. Învăluit în stâlpul de nor, Conducătorul nevăzut al lui Israel dăduse îndrumări cu privire la aceste adunări. În timpul robiei, ele nu au putut fi ținute, dar, când a revenit în țară, poporul a început să țină din nou aceste sărbători. Era planul lui Dumnezeu ca aceste aniversări să-L readucă în mintea oamenilor.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 447

„Era natural pentru părinții lui Isus să-L considere ca Fiul lor. El era zilnic cu ei, viața Sa era aproape la fel ca viața altor copii și era greu pentru ei să priceapă că El era Fiul lui Dumnezeu. Ei erau în primejdia de a nu prețui binecuvântarea ce li se acordase prin prezența Mântuitorului lumii. Durerea despărțirii lor de El și duioasa muștrare exprimată prin cuvintele Sale aveau drept scop să-i determine să se gândească mai mult la sfânta lor răspundere.” – Ibidem, p. 81

Întrebări pentru discuție

1. Meditează la ideea că, prin întrupare, Domnul Isus S-a așezat sub autoritatea unor legi pe care El însuși le instituisese. Ce ne spune aceasta despre caracterul lui Dumnezeu?
2. Încearcă să te așezi în locul lui Iosif și al Mariei. Te mai miri acum că ei nu au înțeles pe deplin tot ce presupunea responsabilitatea de părinți ai lui Isus? Nu-i așa că nici noi astăzi nu înțelegem tot ce este legat de Isus? Ce putem face pentru a ne deprinde să avem încredere și să ascultăm, chiar dacă nu înțelegem multe lucruri?
3. Ce îți poți răspunde unui creștin care susține că ar trebui să păzim sărbătorile? (Sugestie: Poți să începi cu următoarea întrebare: „Tu cum intenționezi să le păzești, dacă toate sărbătorile erau legate de templu și presupuneau vărsarea de sânge?”.)